

צה:

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י] פ"ט מהלכות
מעשה הקרצנות הלכה ט]:
פד ב מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כא [טו"ש"ע י"ד
סימן נט סעיף א]:

שיטה מקובצת

אָ דעם האיל מחבשלה: **א**
 וולישנא **ב** בתרא
 אָקוימנא **ג** דבקרין
 אחרת: **ד** וּלְהֵא מילתא
 קמני והו: **ה** דהא קים לן
 דמן מאחר רביס: **ו** אלא
 מדרבנן בעינן ששים והו
 נגמי שמעינן: **ז** דררצה
 לומר דטעם כעיקר קאמור
 אלא טעם גמור ווא אלא
 טעם כד דהו קאמור דהא
 בשיל בק' וס' ובכי ה"ג
 אסאור בקדשים ואצ"ו וכר':
 א' בקדשים קדשים בק'
 א' שרוע בשלה:

רבינו גרשום

גמורה הו' למילין מניין לענין מין
בשאינו מניין דטעם בעיקר דלורייתא
דכחא מין בזמניו הוא דמדאורייתא
נצילה בזרובא אלף גששים ומאה
קבלה היתה צידס ואסמכוה אהאי
קרא ומכל מקום פריך שפיר מהא
דתניא זהו היתר הבא מכלל איסור
דמשמע שיש כאן היתר דבעלתא
אסור כיצא זו: לאו אִמְעוּשׁ בִּלְמַד
אִיסוּרִין שבתורה. וא"ת ומאי קושית
דילמא היינו דוקא לענין שאין
מצטילין איסור לכתחילה והכא שני
וי"ל לנשון זהו היתר הבא מכלל
איסור משמע מכלל דבר האסור

זהו למעשה מא' אב
שבתורה אמר אב
לרבי יהודה דאמר
קמ"ל דהכא בטיי
רחמנא וילקח מדר
תרייהו בהדי הדדי
חזית דגמר' מהאיך
הוא ומחדוש לא גמי
נמי לא ליגמר אמר
לחומרא גמרינן דמוז
רבא אמר לא נצרכ
דבקדשים אסור קא

[illegible]

מנחתות דף כב. (ג.) וכן צפ
ס צרוב לאו לאורייתא אלנ
מנח רבה (מנחות דף כג.) שח
צממה דוכמין וגרלה לפרש
קדישם משום דצדיות
ה שחור וזימנין נמי שיש
וכתוב ורבה לא פליג אר
ר מטטרף לאיסור דלקי ו
ו ולא ממשו בעלמא לאורי
מור. וילך רבי דרך ציטול
לומר רבי ויחנן טעם
לולקין כגון שהאיסור
כירו אלנ מילתא דפסיקא

גיד הנשה פרק שביעי חולין

[illegible]

אין בשלה אלא שלימה ר' שמעון בן יוחאי אומר אין בשלה אלא שנתבשלה עם האיל דכולי עלמא בהדי איל מבשל לה מר סבר מחתך לה והדר מבשל לה ומר סבר מבשל לה והדר מחתך לה ואי בעית אימא דכ"ע מחתך לה והדר מבשל לה מיהו מר סבר בהדי איל מבשל לה ומר סבר בקדרה אחרת מבשל לה ללישנא קמא אליבא דדברי הכל ללישנא בתרא אליבא דרבי שמעון בן יוחאי מאן דאמר ב'בששים סבר בשר ועצמות בהדי בשר ועצמות משערין והוה ליה בששים מאן דאמר במאה סבר בשר בהדי בשר משערין והוה ליה במאה ומי ילפינן מינה והתניא זהו היתר הבא מכלל איסור וזהו למעוטי מאי לאו למעוטי כל איסורין שבתורה אמר אביי לא נצרכא אלא לרבי יהודה דאמר ^המין במינו לא בטיל קמ"ל דהכא בטיל וליגמר מיניה גלי רחמנא וילקח מדם הפר ומדם השעיר תרוייהו בהדי הדדי נינהו ולא בטלי ומאי חזית דגמרי' מהאיך ליגמר מהאי ^זחדוש הוא ומחדוש לא גמרינן אי הכי למאה וס' גמי לא ליגמר אטו אנן לקולא גמרינן לחומרא גמרינן דמדאורייתא ברובא בטיל רבא אמר לא נצרכא אלא למעם כעיקר ^חדבקדשים אסור קא משמע לן דהכא שרי וליגמר

יֵשׁׁ: וְלִגְמַר מִיֵּינָה. לְבָטוּלִי מִיָּן בְּמִינֹ: וְלִקַּח מִדָּם הַפֶּה
 מִדָּם הַשְּׂעִיר. בְּאַחֲרֵי מוֹת גְּבִי קִרְוֹת מִזִּבְחַ הַפִּנְיָמִי וּקְסָר
 יֵצֵי יְהוּדָה שְׁמַעְרָה דָם שְׂנִיָּה לְכָלִי אֶחָד וְהִדְבֵּר יָדוּעַ שְׂדֵם הַפֶּה
 מִדָּם מִמְּרוּבָה מִדָּם הַשְּׂעִיר וְקָרִי לֵיהֶ דָם הַשְּׂעִיר אֲלֻמָּה לָא מִבְּטָל לֵיהֶ:
 וְדָגוּשׁ הוּא. לְדַלְתָּהּ (ו) הֵיטֵר לְבָטֹל הַאֲסוּר: אִלּוּ אִנִּי. לָא
 גְּמָרִין מִיֵּינָה אִלּוּ אוֹ שֵׁם קוֹלָה הוּא דְּמִימָה מְדוּשׁ הוּא דְּלִדְשֵׁם
 יִסְחָמְנָה וְאֲקִיל גְּבִיָּה וְלֹא גְמָרִין מִיֵּינָה: הֵא חוּמְרָא הִיא. לָלֹא
 יִתְמָה לִיבְטוֹל בְּרוּבָא וְחוּמְרָא שְׂפִיר גְּמָרִין מִיֵּינָה דְּכִ״שׁ הוּא וְמָה
 אִיל מוֹר דְּאֲקִיל גְּבִיָּה לֹא אֲקִיל אֲלֵּא בְּמָהֶ אוֹ בְּשָׂשִׁים כִ״שׁ בְּאִסּוּרִי
 אַחֲרֵינִי: דְּמִאֲדוּרִיָּתָא. כְּלוּמָר אִי לֹא מֵהָא גְּמָרִין וּמִשּׁוּׁין בְּיִטּוֹל
 שְׂעוּם כְּשֶׁאֵר בְּטוּלִי דְּאֲדוּרִיָּתָא בְּרוּבָא הוּא לָן לְבָטוּלִי כְּדַכְמִיב (שְׁמוֹת כג)
 אַחֲרֵי רִבִּים לְהוֹט: לְטַעַם כְּעִיקָר. נוֹתָן טַעַם קִים לָן דְּלִאֲסוּר
 דְּקִדְשִׁים כְּעִיקָר מִמֶּשׁוּ שֶׁל אִיסוּר אֲוִלְתָּה מִלְּמַתָּה קִסְמִי זֶהוּ לְמַעֲמֻשׁוֹ דְּלִאֲסוּר
 דְּקִדְשִׁים אֲבָל חוֹלִין כְּעִיקָר גְּמָרִין מִיֵּינָה לְמָהֶ אֲשֶׁר דָּא קִים לָן
 מִזִּבְחֵי רִבִּים לְהוֹטוֹת דְּבָטְלִי בְּרוּבָא וְיִלְפִין מֵהֶבֶל לְהַחֲמִיר דְּלֹא לִיבְטִיל
 אֲלֵּא (ו) בְּמָהֶ וּרְבָא לִית לֵיהֶ טַעַם כְּעִיקָר בְּחוֹלִין כְּדַמְפְּרַשׁ וְאִיל
 דְּמִאֲדוּרִיָּתָא בְּרוּבָא בְּטִיל אֲלֵּא מִדְּרַבְּנָן וְהִכִּי נִמֵּי שְׁמַעִין לֵיהֶ לְרִי
 וְחוֹתֵן בְּמִסְכַּת ע״ז (דף סז). כֹּל שְׂטַעְמֹה וְלֹא מִמֶּשׁוּ אִין לִקּוּץ עֵלִי. וְהֵא
 יִלְפִין לֵיהֶ בְּפִסְקִים (מד). מִנְזִיר וּמִשְׁרַת^ו לִיתָן טַעַם כְּעִיקָר סְבִירָא
 וְהוּא אֲמִוְרָאִי בְּתַרְאִי דְּאִסְמַכְתָּה בְּעֻלְמָה הוּא וְלֹא מִילָךְ הוּא דְּהוּו לְהוּ
 מִזִּיר וְגִיעוּלִי עוֹבֵדֵי כּוֹכָבִים בְּז' חֳדָשִׁין לִבְחִין לִחֲדָא אִי נִמֵּי גִיעוּלִי
 עוֹבֵדֵי כּוֹכָבִים מְדוּשׁ הוּא דְּכִדְשִׁים אֲחֵרִין מִמֶּשׁוּ מִנְטָרָן לְאִיסוּר
 וְלִגְמַר

וירצת (ובחס עה.) אמר ר"ל הפגול והטור והטמא שכלן זה בזה
 נשמע דלפילו כדי נתינת טעם לא אסר במינו חרוב בשלה וטמאת
 נחת. ^א שנקמלו ונתעברו בדטל ברוב לרצון דלאמרי מין במינו בטיל
 כהא חייבי בטעם גמור דבדקדשא אסור מקרא דטמאת והוא המדון
 דהא קדשי קאי והכל שרי לפעמים שהורע ומקתה מן האילני
 מנונית הורע הכרה על אותו מקתה עד שלא יהא רוב בנאותו
 דמשעת אחא לטעם כעיקר ודרשה גמורה היא ולא אסמכתא
 הדין לרצון דמוקי לה לטעם כעיקר נמי לקי והא דלאמר אביי
 דלאי רצון נמשך בחלב מאי טעמא לא גמריין להו דחדוש הוא אי
 ה מורה פירוש לעולם דרצון התם דייחוי בעלמא הוא כלומר מהבא
 לא ממנו אסור ואין לוקין עליו ^א והיינו במינו דמדאורייתא ברובא
 ומכירו וכי קתני טעמו ולא ממנו אסור ואין לוקין עליו
 קטן בכל ענין אי נמי נקט ולא ממנו לרבותא דלא"ה אסור
 ועוד

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ק. וש"נ],
(ב) פסחים מד.; (ג) [עין
תוס' מנחות פג. ד"ה מה
חטאת ותוס' זבחים נה.
ד"ה איכא], (ד) [ז"ל קרן],
(ה) [ז"ל במאה וששים],
(ו) [במדבר ו, י] (ז) [ז"ל בשאר
קדשים], (ח) [ז"ל שלא
נקמט], (ט) [ז"ל ליה],
(י) [ז"ל היינו],

תורה אור השלם

1. וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֶשֶׁר
לִפְנֵי יְיָ וּכְפַר עָלָיו וּלְקַח
מִדָּם הַפָּר וּמִדָּם הַשְּׁעִיר
וְנָתַן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב: וַיִּקְרָא טוּ יַח

הגהות הב"ח

[illegible]

לעזי רע"י

אישפלדו"ן. עצם השכם.

וליגמר מיניה ר' יהודה
מן הורוע בשלה דכמה
תתם בטל א"פ שהוא
כל איסורין שבתורה א"פ
רמין במינו. גלי רחמנא
לכו הכון מדם השעיר
כלומר שם השעיר
ועט דם הפר מרובה
וכשמערבן לקרנות מחזבה
מזכיר הכתוב דם השעיר
כדם הפר שהוא מין במינו
ולא בטל ומיניה גמר
ר' יהודה דמין במינו
לא בטלי: